

Sygn. akt II K 1169/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz-Pawlak
Protokolant:	Stażysta Dawid Muraszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód w Toruniu – Sylwii Czarneckiej

po rozpoznaniu w dniu 7.11.2016, 21.12.2016 r.

sprawy:

A. D. (1), s. F. i W. z d. W., ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że:

w dniu 26 września 2016 roku w T. około godz. 18:55 na ul. (...) kierował po drodze publicznej pojazdem mechanicznym marki O. (...) nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości - I badanie 0,79 mg/l i II badanie 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

- tj. o przestępstwo z art. 178a par. 1 kk

orzeka

I / uznaje oskarżonego **A. D. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego występki z art. 178a§1kk i za to na mocy art. 178a§1kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

II/ na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby

III. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat,

IV/ na podstawie art. 63§4kk zalicza na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od dnia 26 września 2016r.;

V/ na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 kk zobowiązuje oskarżonego od powstrzymywania się od nadużywania alkoholu;

VI/ na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VII/ zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża kosztami postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 26 września 2016r. A. D. (1) kierował pojazdem m-ki O. (...) z miejscowości S. do T. znajdując się w stanie nietrzeźwości. Ok. godz. 18.55 w/w został zatrzymany przez patrol Policji na ul. (...) i poddany badaniu urządzeniem elektronicznym (...). Pierwsze badanie o godz. 19.02 wykazało 0,79 mg/l, drugie o godz. 19.14 - 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Kolejne badania wykonane urządzeniem elektronicznym typu (...) (...) (...) o godz. 20:33 wykazało 0,56 mg/l, zaś o 20: 37 – 0,58 mg/l.

(dowód :wyjaśnienia A. D.-k. 22;

protokoły z przebiegu badania stanu trzeźwości, k. 2-2v., 4-4v.)

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił ,iż w dzień poprzedzający zatrzymanie jego wnuk obchodził 18 urodziny i wówczas spożywał alkohol. Kolejnego dnia miał wypić również pół szklanki piwa , odczekał godzinę a następnie wyjechał ze S. do T.. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować wiarygodność wyjaśnień oskarżonego, albowiem były skorelowane z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności protokołami badania trzeźwości oskarżonego.

Nadto sąd dał wiarę wszelkim innym przeprowadzonym w sprawie dowodom z dokumentów. Dokumenty te zostały pozyskane, sporządzone i przeprowadzone zgodnie z wymogami procedury karnej, a żadna ze stron nie zakwestionowała ich rzetelności ani prawdziwości.

Sąd podzielił opinię sądowo-psychiatryczną, dotyczącą poczytalności oskarżonego, albowiem została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny przez specjalistów dysponujących odpowiednią wiedzą.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina oraz okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Swym zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona występkę stypizowanego w art. 178a § 1 kk

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd poczytał wysoki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, determinowanych w głównej mierze wysokim stężeniem alkoholu w organizmie oskarżonego, wielokrotnie przekraczającym dopuszczalne normy, jak również faktem, iż kierował pojazdem mechanicznym na długim odcinku tj. od S. do T., przy czym poruszał się jedną z głównych arterii komunikacyjnych T., w godzinach o dużym natężeniu ruchu. Natomiast jako okoliczności łagodzące sąd poczytał dotychczasowy, ustabilizowany tryb życia oskarżonego, uprzednią niekaralność oraz stwierdzone przez biegłych lekarzy psychiatrów zaburzenia nerwicowe. Mając powyższe względy na uwadze sąd wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 69§1i 2kk i art. 70§1kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby. W ocenie sądu z uwagi na dotychczasowy tryb życia oskarżonego można w stosunku do niego wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną. Zdaniem sądu zakreślony 2-letni okres próby będzie motywował oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i konsekwencji pozwoli na wypracowanie pozytywnych zachowań, zgodnych z prawem.

Aby wzmocnić oddziaływanie zastosowanych sankcji karnych i zapewnić prawidłowy przebieg okresu próby sąd zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Nadto w myśl art. 42§2kk sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat i na podstawie art. 63§4kk zaliczył na poczet w/w środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy poczynając od dnia 26.09.2016r.

Zakres tego środka karnego zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, a także przyczyn, które do zdarzenia doprowadziły,

sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy. Im większe jest to spodziewane zagrożenie tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. R. legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu. /vide: wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1982r., V KRN 106/82, OSNPG 1982/8/108/.

Określając wymiar i zakres tego środka karnego sąd miał na względzie znaczne stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, wielokrotnie przekraczające dopuszczalne normy. Dokonując oceny stopnia zagrożenia ze strony oskarżonego dla innych uczestników ruchu drogowego sąd nie mógł tracić z pola widzenia faktu, jak długi odcinek drogi pokonał oskarżony, jak również, iż do zatrzymania doszło na jednej z głównych ulic (...) w godzinach znacznego natężenia ruchu drogowego. Taka postawa świadczy zdaniem sądu o pejoratywnym stosunku oskarżonego do obowiązujących przepisów dotyczących bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Z drugiej strony sąd uwzględnił, iż oskarżony po raz pierwszy tak rażąco uchybił przepisom dotyczącym bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Powyższe przesłanki zdaniem sądu przemawiały za wyeliminowaniem oskarżonego z uczestnictwa w ruchu drogowym na 3 letni okres.

Reasumując należy podkreślić, iż środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3lat będzie zdaniem sądu z jednej strony konieczną, a jednocześnie adekwatną do stopnia winy oskarżonego i sprawiedliwą wobec okoliczności czynu konsekwencją.

Ponadto Sad orzekł na podstawie art. 43a§2kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 5000 złotych. Orzeczenie świadczenia pieniężnego w odniesieniu do sprawców przestępstw z art. 178akk jest obligatoryjne i zmierza do wzmocnienia represji karnej związanej z karą, jak również uświadomienia sprawcy skutków mogących powstać w wyniku zdarzenia spowodowanego przez osobę naruszającą rażąco przepisy Ustawy prawo o ruchu drogowym, a do tej kategorii niewątpliwie należy zaliczyć osoby kierujące pojazdami w stanie nietrzeźwym. Przy określaniu wymiaru tego środka karnego sad miał na względzie stopień społecznej szkodliwości czynu, z drugiej zaś strony sytuację materialną oskarżonego, uzyskującego dochody oscylujące w granicach 2000 zł miesięcznie.

W ocenie sądu orzeczone sankcje karne są dostosowane do stopnia społecznej szkodliwości czynu, będą stanowiły dla oskarżonego dostateczną dolegliwość i w konsekwencji zrealizują cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziły przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania, za którym optował obrońca. Czyn oskarżonego znamionował bowiem wysoki stopień zawinienia i społecznej szkodliwości. W tym miejscu należy ponownie zaakcentować, iż stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego wielokrotnie przekraczało dopuszczalne normy, mimo to kierował on pojazdem mechanicznym na znacznym długim odcinku drogi (od S. do T.) , po jednej z głównych arterii komunikacyjnych, tym samym stanowił realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego.

Prawidłowości ustaleń sądu we wskazanym powyżej zakresie nie może deprecjonować fakt, iż oskarżony jest osobą chorującą na cukrzycę, nadciśnienie tętnicze oraz prostatę . Okoliczności te nie stanowią bowiem przesłanek mających wpływ na rodzaj i rozmiar zastosowanych sankcji karnych. Również zaświadczenie wystawione przez księdza z parafii pw. (...) w T. nie zawierało żadnych informacji, które mogłyby podważyć ustalenia sądu. Wynika bowiem z niego

wyłącznie ,iż oskarżony w przeszłości nie stwarzał żadnych problemów, nie są to zatem żadne ekstraordynaryjne okoliczności, które w jakikolwiek sposób mogłyby rzutować na dokonaną przez sąd ocenę.

O kosztach procesu orzeczono w myśl 627 kpk w związku z art.2 ust.1. pkt 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz.223 ze zm.) oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. Nr 108, poz. 1026 ze zm.) . Z ustaleń poczynionych przez sąd wynika bowiem, iż oskarżony ma stały dochód , w związku z tym będzie miał możliwość pozyskania środków na pokrycie tych należności sądowych.